

Около 10 часътъ г. Василевъ и старецътъ дойдоха на гарата. Последниятъ сега за пръвъ пѣтъ въ живота си се вози на фѣйтонъ Бохчитѣ и пакетитѣ, които бѣха изпълнили колата, бидоха набързо натрупани въ единъ жгълъ на стаята за чакане. Въ централния салонъ — офицери съ хубава бѣла прѣмѣна и войници, които вкупно отиваха неизвѣстно закъдѣ, пѣтници отъ разенъ сортъ, тѣхни испращачи, прости зрители, надмѣнни Хирпови чиновници въ нѣкаква синя униформа и френски шапки, слуги, хамали, продавачи на нѣща за ядене, пиене и на тютюнъ, фѣйтони, талиги, движение, шумъ неразбория — Вавилонско смѣшание!... а на другата страна прѣзъ вратитѣ и прозорцитѣ се виждатъ, че се мѣдрятъ на релситѣ вагони, едни наповарени съ стоки, дѣски, греди а други празни. Нѣкъдѣ по-нататѣкъ служащитѣ тикаха и размѣстяха нѣкои отъ тѣхъ. Съ черния си видъ всички тѣ още отдалечъ привлѣкоха вниманието на дѣда Генка и той разбра, че това ще е шиминдюферъ тѣ. Каква сега голѣма разлика между тихото Бойково и тухъ! Смаяниятъ старецъ потѣна като въ море всрѣдъ шума и навалицата непознати хора отъ разни типове, народности, вѣри, полове възрасти и съсловия. Василевъ случайно видѣ единъ свой приятель, който пѣтуваше за нѣкъдѣ и съ него отидоха за малко въ бюфета. Много домѣчнѣ на стареца да седи на едно мѣсто, да пази багажа си и само да се озѣрта плахо натукъ-натамъ, когато другитѣ хора шумно приказваха, смѣеха се, разхождаха се вѣнъ вѣтрѣ, срѣщаха се, поздравляваха се и се заговаряха, или пѣкъ зѣпаха по разни голѣми и малки, прости и илюстрирани извѣстия на всевъзможни чуждоземни желѣзнопѣтни и морски компании. По едно-врѣме той се изклаши да се разнесе събраната на гърло топка, па извади кърпата си и отри чело — потно, едно отъ саклетъ, друго отъ горещина и третъ отъ мисълъ за прѣдстоещето пѣтуване, което изглеждаше да се повече усложнява. Напраздно той се взираше дано всрѣдъ туй шумещо множество види нѣкое познато лице и да размѣни съ него поне двѣ думи, за да му поолекне. Понѣкога, отдалечъ му се припознаваше нѣкое лице, но кога то